



פרשת בא

זריזים מקדימים למצוות

בפרשה כתוב ושמרתם את המצוות. היינו שלא יחמיצו המצוות של פסח, רבי יאשיה אומר, אל תהי קורא את המצוות, אלא את המצוות, כדרך שאין מחמיצין את המצוות כך אין מחמיצין את המצוות, אלא אם באה לידך עשה אותה מיד ואל תתמהמה בעשותה

הגמרא במסכת פסחים אומרת (סד.) שצריך שיהיו שלש כתות של אנשים בהקרבת קרבן פסח. הכת השלישית נקראת כת עצלנים ומקשה על זה הגמ' שהרי חייב שיהיו ג' כיתות למה לקרא להם כת עצלנים? עונה הגמ' כיון שהם היו צריכים להתאמץ להיות מהתנות הראשונות ועצלותם היא שגרמה להם להיות בכת השלישית.

רואים שצריך להזדרז למצוות ולהשתדל לקיימם בשמחה ובנעימות.

כשאדם מקיים את המצוות בזריזות ובשמחה הדבר משפיע על כל הסובבים אותו

מעשה שהיה באחד המאבטחים שהיה שומר בישיבת פוניבזי שראה אותו הרב ירחמיאל קראם שליט"א שהחל השומר ללכת עם כיפה וציצית ושאל אותו מה הוביל אותך ללבוש את בגדי המלכות הללו? ענה לו המאבטח השיעור של הרב שך גרס לי לחזור בתשובה, שאל אותו הרב ירחמיאל, מה הבנת מהשיעור אתה יכול להגיד לי, השיעור הרי באדיש? לא הבנתי אפילו מילה אבל אני גיד לך ראיתי איך מורידים את הרב מהמכות ומחזיקים אותו מהצדדים ועד שהוא עושה פסיעה אחת זה הרבה זמן. אמרתי בלבי הבית מדרש מלא מפה לפה כדי לשמוע שיעור מהזקן הזה מה הוא כבר יכול להגיד אני חייב להיכנס, והנה רק הרב החל בשיעור ראיתי אדם אחר הרי הוא כבחור בן שמונה עשרה איזה התלהבות איך הוא אז איך פניו קורנות שאלתי את עצמי, מאיפה הכוח והשמחה האלה, והבנתי שזה התורה נותנת, ולכן החלטתי שאין לי יותר מה לחפש בצד השני אני חוזר בתשובה.

מנן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, הביא שנשיא ראובן רצה להקריב ראשון, בחנוכת המשכן שהרי הוא הבכור. אמר לו משה למה לא קפצת ראשון לים סוף? אם אתה בכור, מי שקפץ ראשון למים יהיה ראשון, ידוע שעד היום כשרוצים לבטא מי הראשון אומרים 'מי הנחשון', ללמדנו כמה פעולה של זריזות ומסירות נפש שבוצעה לפני כ-3,300 שנה פועלת עד היום הזה. ואחרי נחשון בא נשיא ראובן. אמר לו הקב"ה 'תמתין, עכשיו קרוב נשיא שבט יששכר, כי יששכר לומד תורה כחמור גרם, ותורה היא מעל הכל וגם מעל הבכורה'. ואחרי יששכר אמר הקב"ה לנשיא ראובן 'תמתין, עכשיו יעלה זבולון, שתומך ביששכר שלומד תורה, ובצל החכמה בצל הכסף'. ורק אחרי נשיא זבולון הקריב נשיא ראובן. אנו רואים בזכות זריזותו ומסירות נפשו ראשון של נחשון לקפוץ לים זכה להקדים את ראובן הבכור.

מסילת ישירים במידת הזריזות כותב כללו של דבר, חיזוק גדול צריך האדם להתחזק ולהתגבר בזריזות לעשות המצוות, בהשליכו מעליו כובד העצלה המעכבת על ידו. והמלאכים נשתבחו במידת הזריזות אומנם אדם הוא אדם ולא מלאך, אבל כמה שיכול להתקרב למידה זו כן ראוי ודוד המלך אמר חשתי ולא התמהמהתי לשמר מצותיך.

במסכת נזיר דף כג: מובא לעולם יקדים אדם לדבר מצוה, שלפי שהקדימה בתו של לוט הבכורה שממנה יצא מואב לאחותה צעירה (שיצא ממנה בני עמון), זכתה והקדמה ארבעה דורות בישראל למלכות. מהבכורה יצא רות ושושלת דוד המלך ואלו אמו של רחבעם בנו של שלמה המלך יצאה מבני עמון

מובא במסכת פסחים (ד.) זריזים מקדימים למצוות. וכן אמרו (ברכות ו, ב) לעולם ירוץ אדם לדבר מצוה ואפילו בשבת. כי הזריזות היא מדת שלמות גדול אשר טבעו של האדם מוונה ממנו עתה. ומי שמתגבר ותופש בה כל מה שיכול, הנה לעתיד לבוא יזכה לה באמת, אשר הבורא יתברך יתנה לו שכרו חלף מה שהשתדל אחריה בזמן עבודתו. כל מעשיהם של צדיקים תמיד במהירות. אברהם כתוב בו (בראשית יח, ו) וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהרי וגוי, ויתן אל הנער וימהר. רבקה, (שם כד, כ) ותמהר ותער כדה וגוי. וכן אמרו במדרש (במדבר רבה י, ה) מלמד שכל

מעשיהם של צדיקים במהירות, אשר לא יתנו הפסק זמן לא אל התחלת המצוה ולא אל השלמתה. האדם אשר תלהט נפשו בעבודת בוראו, ודאי שלא יתעצל בעשיית מצותיו, ולא ינוח ולא ישקוט עד אם כלה הדבר להשלימו. וככל שהוא יותר מזדרז בקיום המצוה כך חשקו למצוה יגבר אט אט שהרי אחרי המעשים נמשכים הלבבות אך אם יתנהג בכבודו בתנועת איבריו, גם תנועת רוחו תשקע ותכבה. וזה דבר שהניסיון עידדהו זריזות זה לקום בבוקר מוקדם להתפלל בזמן, להגיע לכל התפילות בזמן להגיע לשיעור הלומדים כל יום בזמן וכן להגיע לכולל בזמן

וכן בלימוד עצמו לחזור על הלימוד ולא להתעצל ולומר למדתי כבר את זה לחזור זה מעייף אלא יש להקפיד לחזור ולחזור ולחזור על הלימוד ולא להתעצל

כתוב **במשלי (לד)** אֲשֶׁר י אָדָם שִׁמְעַ לִי לְשָׁקֵד עַל דַּלְתֵי יוֹם יוֹם לְשֹׁמֵר מִזְוֹת פֶּתָחַי :

פירש רש"י: ל שקוד על דלתותי. **להיכנס ראשון לבית המדרש ולבית הכנסת ולצאת אחרון**: העושה כך זוכה לפסוק הבא אחריו **(לה)** כִּי מִצְאֵי מִצָּא חַיִּים וְיִפְקֹד רָצוֹן מִיָּה-ו-ה: ופירש הרבלי"ג כי מוצאי מצא חיים. כי מי שמצא אותי מצא חיים נצחיים ויוציא רצונו מהש"י ר"ל שהוא יהיה נעזר בו בכל חפצו וזוכה לאריכות ימים

כמו שמובא במסכת ברכות (ח.) אָמְרוּ לְרַבִּי יוֹחָנָן: שֵׁשׁ אֲנָשִׁים זָקְנִים בִּבְבֶל. תָּמָה רַבִּי יוֹחָנָן וְאָמַר הֲרֵי כְּתוּב: "לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאָדָמָה", באדמה היינו דווקא פֶּאֶרְץ יִשְׂרָאֵל זֹכִים לְאֲרִיכוֹת יָמִים וְלֹא בְּחֻצְיָהּ לְאָרֶץ וְכִשְׁמַע שֶׁהֵם מְקַדְּמִים וּמְחַשְׁבִּים לְבֵית הַכְּנֶסֶת אָמַר זֹהוּ הַסִּיבָה שְׁבוּכֹתָהּ זָכוּ לְאֲרִיכוֹת יָמִים

ואמר רבי יהושע בן לוי לגביו: תקדימו בבוקר וערב לבית הכנסת כדי שתאריכו ימים אנו רואים מדברי גמרא זו שהזריז להגיע לבית הכנסת בבוקר וערב זוכה לאריכות ימים

וכן הביא בקיצור שולחן ערוך-(סימן יב כה), פֶּל מִי שֶׁהוֹלֵךְ שְׁחָרִית וְעָרְבִית לְבֵית הַקְּנֶסֶת אוֹ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ בְּזָמַן הָרְאוּי, וּמִתְנַהֵג שֶׁם בְּקִדְשָׁה פְּרָאוּי, זֹכֶה לְאֲרִיכוֹת יָמִים וְכִן מְקַדְּמִים וּמְחַשְׁבִּים עוֹשִׂים לוֹ אֵת רְצוֹנוֹ בְּשָׂמַיִם

מסופר ששלח מר עוקבא לר' אלעזר בני אדם יש בני אדם המצדיקים לי ובדי למסרם למלכות הגויים שיענישום האם מותר לעשות זאת ענה לו אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי מחסום ביעוד רשע לגנדי אע"פ שרשע לגנדי אשמרה לפי מחסום ולא אפתח פי ולא תמסרם למלכות, אמר לו מר עוקבא הם מצערים אותי מאד ואיני יכול יותר שלח לו כתוב "דום לה' והתחולל לוי" דום לה' (סגור פיך) והוא יפילם לך חללים חללים אבל השכם והערב עליהן לבהמ"ד והן כליו מאיליהן הדבר יצא מפי ר"א ומלכות הענישה לגניבא שציערו

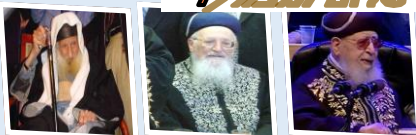
ומספרים על הצדיק רבי זרח ברוורמן, שכיבד בסנדקאות במילת בנו את המהרי"ל דיסקין, ומיד אחר תפילתו ותיקין עמד לערוך את הברית במתינות רבה, וכשראה רבי זרח שהמהרי"ל דיסקין עדיין בתפילתו, נטל את מצות הסנדקאות לעצמו ומלו את הבן. כשבא המהרי"ל דיסקין ושמע שלא המתינו לו כדי לקיים את המצוה בזריזות, בירך את אבי הבן בברכה רבה. ע"כ.

(לעני"ד דווקא כאן שידע את תגובתו של המהרי"ל דיסקין והכירו רבי זרח שזהו רצונו **שיהיו מהזריזין במצוות מילה** אף שלא חיכו לו אבל זה אינה הוראה לרבים שיש להזהר מאד בכבוד ת"ח שכבוד ת"ח הוא דאורייתא)

כתב פלא יועץ- (אות כ-כללות) ובכלל כבוד אב ואם כשישלחנו אבי או אמו לאיזה דבר, חייב לילך תכף ולרוץ **בזריזות** ובמסכת ראש השנה (לב:) מבואר, שמצוות "זריזים מקדימים למצוות" עדיפה ממצוות "ברוב עם הדרת מלך",

ולכן פסק קיצור ש"ע ילקוט יוסף (סימן רסב, ה) וז"ל אף על פי שכל היום כשר למצוות מילה, מכל מקום **זריזין מקדימין** למצוות, ומלין מיד בבוקר, ולכן אין להשהות מצוות מילה לאחר חצות היום, בכדי שיבואו המזמנים ויהיה ברוב עם הדרת מלך, שהרי מצוות **זריזין מקדימין** למצוות, חשובה יותר ממצוות ברוב עם הדרת מלך. וראוי להקדים המילה ככל האפשר, ולהשתדל לערוך המילה קודם חמש שעות מהיום, ולא להשהות לאחר חמש שעות (על מנהג העולם היום מלמדים זכות) שיש אומרים שזריזין מקדימין למצוות הוא מהתורה, ויש אומרים שאין זה אלא חיוב מצוה, [ראה באנציקלופדיה תלמודית כרך יב].

שבת שלום ומבורך



העלון מוקדש להצלחת יגאל צבן בן ציון ורעייתו שיזכו בקרוב ממש לראות בחתונת בנותיהם: עינב, ליטל ומזל אורין בני ציפורה שיזכו לבתים מוצלחים ובנין עדי עד



קראנו בפרשיות שהקב"ה נתן עשר מכות ויש לשאול מדוע צריך עשר מכות מדוע לא מספיק מכה אחת עד שיצאו ממצרים לא קושי התשובה היא כיון שהמצרים פגמו באמונה של עם ישראל לכן הקב"ה רצה להחזיר להם את האמונה ושתיה האמונה הזקה עד למאד אם הקב"ה היה נותן רק מכה אחת חלק מהעם היו אומרים מורה אבל כשרואים שרשרת של ניסים אף אחד לא יכול להשאר אדיש וזה נטוע בהם אמונה חזקה בה' יתברך וככל שעם ישראל מאמין יותר הוא זוכה ליותר ניסים ונפלאות משום כך

להלן סיפורים על אמונה ובטחון הבוטחת האמיתית

מעשה נפלא עד מאוד, במעשה יראת ה' שנהגה באמונה תמימה בבורא עולם, ולא חששה מכלום, אף באשיה נגדו את השכל והנוהג הרגיל. וכה סיפרה: לאחר לימודי בית הספר "בית יעקב" ואני עדיין רוקה, הוצעה לי עבודה במקום הגון וכשר, הוזמנתי לראיון עם המנהלת, והנה יום קודם הראיון מתקשרת אלי חברתי שנשאה לפני כחצי שנה ומצבה הכלכלי היה קשה, וסיפרה לי שהוזמנה למחר לראיון עם אותה מנהלת שהוזמנתי אני אליה. לא אמרתי לה שכמו כן הוזמנתי אני למחרת לאותה מנהלת.

באותו יום הרהרתי בלבי, הלא חברתי הנשואה שמצבה קשה מבחינה כלכלית נצרכת יותר ממני למשרה זו, אחר שאני עדיין רוקה, ובכן החלטתי שלמחרת כשאטראיין עם המנהלת, בגמר הראיון אמליץ בחום על חברתי הנשואה, ואכן כך היה, למחרת שהוזמנתי לראיון בשעה המוקדמת לחברתי הנשואה, בגמר הראיון שיעבר בהצלחה והרושם שהיה לאותה מנהלת ממני היה מקסים, עמדיתי בסיומו של הראיון להמליץ על חברתי הנשואה שהיתה אמורה ליכנס כמו כן לראיון בשעה הקרובה, והמלצתי עליה בחום. הדבר היה לפלא ולתימהון בעיני המראיינת שלא הבינה מה כוונתי בזה, ובפרט אחר שהתרשמה ממני ביותר. ואכן לאחר מכן בלי שתדע חברתי הנשואה דבר ממעשי, נכנסה לראיון ובתוספת ההמלצות שהמלצתי עליה בחום, נתקבלה היא לעבודה. שמחת על שהצלחתי לעזור לחברתי, ואף שעלו בלבי מחשבות רטם על מעשי, דחיתתי בשתי ידי שלא אאבד את המצווה והחשד מעשיתי עם חברתי. לאחר כחודש ימים הוצעה לי הצעת שידוך, לא אחר מבעה המוצלח והעילוי של אותה מנהלת שלא ויתרה עלי מלהיות כלתה, וזאת מהתרשמותה העזה מהנהגתי עם חברתי, ולבסוף נתמנית גם כסגנית מנהלת באותו פרויקט - זווג ופרנסה על שלחן אחד.

אמונה שרק ה' יתברך הוא המרפא

(רפאנו ש"ה ונרפא) סיפר הרב הקדוש רבי גדליה מזוויל זצ"ל, כי הוא עצמו הכיר בני עיירה אחת, שהיה להם רק רופא אחד ורוקח אחד, והיו אלו השנים מפקיעים מחירים, הן על בדיקת הרופא והן בהכנת סממני הרפואה. התכנסו בני העיר ל"אסיפה דחופה", ודנו בינים איך להתמודד עם הרעה הזו. לבסוף החליטו פה אחד שמהיום לא יפנו בני העיר אליהם, אלא כל מי שיש לו חולי בביתו, יזעק אל ה' אלוקיו בתחיתות ובבקשות: "רפאני ה' ונרפא", וכן בברכת "אשר יצר", ויכוון שהרופא כל בשר יפלא לעשות, לרפואתו ולהחיותו. והנה כעבור שנה בדקו ומצאו, שלא מת אפילו אחד מבני העיירה בכל השנה שעברה, וזולת הרופא והרוקח... כי המתפלל מתוך עמקי הלב ובאמונה שלימה בבורא עולם, ינצל מכל פגע ומכל מחלה. (איש לרעהו)

הקב"ה זן ומפרנס

(גם אתה נכלל בהבטחת המזון) יהודי אחד נכנס אל האדמו"ר מוויז'ניץ בעל ה"ישועות משה" זצ"ל, כשענת דאגה על פניו. "פיטרו אותי מעבודתי", סיפר ונאנח אנחה גדולה ומרה. אין לי כל מקור פרנסה, ומה יהא עלי ועל בני ביתי? אמר לו האדמו"ר: "אמנם אותך פיטרו ממשרתך, אך הקב"ה אינו מתפטר ממשרתו, הוא חי וקיים... ומאחר שהוא הבטיח כי הוא 'מכין מזון לכל ברייתו אשר ברא', הרי גם אתה נכלל בגדר ההבטחה. אל תחרד ואל תתייאש", סיים האדמו"ר, "עליך להאמין באמונה שלמה שה' יתברך המכין מזון לכל ברייתו, ייתן גם לך את פרנסתך".

הקלקול היה כדי שיראו נפלאות ה' יתברך

אדם אחד היה דחוק מאוד בכסף, ובעת שהיה בנסיעה ארוכה, ישב וחיוק עצמו באמונה. הוא הזכיר לעצמו את פירושו של "בית אהרן" על הפסוק: "מאת ה' היתה זאת, היא נפלאות בעינינו" - אם מכירים בכל דבר ש"מאת ה'" הוא, אזי "היא נפלאות בעינינו", נראה נפלאות בעינינו. תוך שהוא מהרהר בכך, התקשרו אליו מהבית, וסיפרו שמכונת הכביסה לא עובדת. הזמינו טכנאי, כך אמרו לו, והטכנאי אומר שהתיקון יעלה אלף שקל. 'מה קורה כאן?' שאל האיש את עצמו, 'והרי אני מתחזק בענין "מאת ה'", והנה לא רק שלא ראיתי נפלאות, אלא שעוד אפסיד כעשוי אלף שקל, שזה הוצאה קשה עבורי כרשוי...'. אך הוא היה חזק ואיתן באמונתו, ועוד חיוק עצמו במכרה שכל מה שה' עושה - הכל לטובה. לא חלף זמן רב, ושוב התקשרו אליו מהבית. "הטכנאי ביקש רק סכום מועט של כסף", אמרו לו, "מאחר שהתברר שאין צורך בתיקון כלל. כאשר פתח טכנאי את המכונה, הוא ראה גרם שהיה תקוע בפילטר. הוציא את הגרם, וחזרה המכונה לפעול כמימים ימימה". שמח האיש על הבשורה הטובה, ולא נגרם לו הפסד גדול, אלא שכן המשפחה המשיך וספר, שיחד עם הגרם מצאו במכונה גם טבעת יהלום יקרה מאד, שאבדה זמן מה לפני כן, והצטערו צער רב על אבדנה. "מאת ה'" היה הקלקול במכונה, כדי שיראו נפלאות, וישמחו במציאת הטבעת היקרה.

לקבל הכל באמונה ובאהבה ואזי מהפך את המצב לטובה

סיפר הרב צבי נקר שליט"א בשם בעל המעשה: "שלום רב, אני מנהל עסק גדול להדפסות וצריבות על גבי דיסקים. רבים הם המשתמשים בשירותי: בעלי שמחות, מנהלי תזמורות, מנהלי אולפנים, מסבות, אירועי התרמות ועוד. ב"ה לא חסרה עבודה. אלא שלאחרונה אירע לי דבר נורא, כמוהו. השנייה הייתה למשפחה שביקשה 60 דיסקים של הספד על סבם, אותו רצו לחלק ביום השלושים לכל המשפחה, עם נוסח מיוחד על גבי הדיסק. סיימתי להכין את ההזמנות, ובשעה 4:00 אחר הצהריים שלחתי שליח לאולם בו נערך הדינר עם חבילת הדיסקים לתורמים. הדיסקים הונחו על צלחות הגבירים. שעה לאחר מכן, הגיע בן משפחה שלקח את ההזמנה של דיסק ההספדים, לשלושים של הסב הצדיק. הודתי לה' על יום מבורך סגרתי את העסק ושבתי

לביתי. והנה, בשעת ערב מאוחרת, אני מקבל טלפון מלא בזעם ומרירות: לתבייש לך! הרסת לנו את הערב", היה זה מנהל המוסד שערך את הדינר החשוב. "מה קרה?!" נבהלתי, "האם הצבעים של הדיסק לא יצאו כמו שהזמנתי?!" "כבעים! זו הבעיה - הלוואי!"; נשף הדובר בזעם, "חילקנו לתורמינו היקרים והחשובים דיסקים שהיה בהם הספדים באידיש. במקום לרגש ולעורר את התורמים לתרום למוסד שלנו ע,י שירים ודברים על המוסד, גרמנו להם לשמוע הספדים מוזרים באידיש על איזה רב... אתה מבין איזה הפסד עצום זה?! ... תפסדת את הראש בתדהמה ולא האמנתי - החלפתי בטעות בין הדיסקים. למסוד הבאתי דיסק של דרשות אזכרה, ולאזכרה הבאתי דיסק עם שירים. הייתה זו טעות חיי, וחי בגללה כנראה אפסיד לקוח רווחי כמו אותו מוסד חשוב.

"אני מבטיח לפצות אתכם", אמרתי לבעל המוסד. אך הוא בשלו השיב לי באכזבה, "מלבד ההפסד העצום שוודאי הפסדנו מכן, לא תוכל לחפות לעולם על הבושה והתדמית שנגמרה לנו בעיני אותם תורמים שובים עקב הטעות הנוראה. כעת אנו נחשבים בעיניהם כחובבים", הוא טרק את הטלפון. התקשרתי למשפחת המספידים והתנצלתי על הטעות. הם קיבלו זאת בהבנה וחמלה, וסיכמנו כי אחליף להם את הדיסקים למחרת. באותו לילה, לא הצלחתי לשון וחשבתי לעצמי: האם העסק שהקמתי ביזע רב הולך להתפרר בשל טעות אנושי? אלא שמיד נרגעתי וחיוקתי את עצמי: "יתרגע, יש מי שמנהל את העולם. אין דבר שאינו נעשה על פי רצון ה'. אני אשתדל לפצות אותם, אך מחובתי לזכור, כי יהודי מאמין, כי אין דבר שלא נעשה על פי גזירת ה', וכי אם זה קרה - הרי שכך ה' רצה שיהיה. ואם זה רצון ה' - אני מקבל זאת באהבה גמורה. אני עומד כעת בניסיון גדול באמונה, אך לא אשבר ולא אתיאש - אין עוד מלבדו,

והכול נעשה ברצוני". ואז, יום למחרת, אירע הפלא הגדול ... למחרת מתקשר אלי בעל המוסד שנוף בי, כשהוא נרגש ונדחם: "לא תאמין מה קרה - נס!". "מה קרה?!" נבהלתי. "גם הטעות הנוראה הזו הייתה מאת ה'. היום בבוקר מצלצל אלינו אחד התורמים הכבדים, מיליונר כזה שלא האמנו שיגיע לאירוע, כשהוא נרגש כולו. 'תגיד לי, מאיפה לך ההספדים של הרב אברמייסטר?' הוא שואל אותי, התחלתי להנצל ולהסביר לו שזו הייתה טעות מצרתי, אך הוא קטע: 'לא! זה הרב שלי, המלמד שלי! הייתי יתום מאב, והוא היה כמו אבא, ההשפעה של דבריו מחלחלת בי עד היום. אם אני שומר מצוות - זה רק בזכותו. כל הלילה היית מלא בדמעות והתרגשות בגלל הדיסק. לכן, אני רוצה לתרום לך. הדיסק שלכם הוא כמו צוואה מהרב שלי'. הוא הבטיח לשלוח עם צ'ק, ותוך שעה קיבלנו תרומה בסדר גודל שלא חלמנו עליה... יותר מכל מה שחשבנו ששיג בדיון הזה". קבלתי באמונה את המצב, לא הצטערתי וזכיתי לראות בישועת ה'. המוסד הודה לי מאוד והכול הסתדר ברוך ה'.

לחיות את האמונה להתפלל על דבר ולבקש מהקב"ה גם דבר קטן

בספר אוצרות התורה מובא מעשה שהתרחש בעיר ראשון לציון. אחד ממשותפי השיעור בבית הכנסת "נאות שקמה" התחזק בעבודת ה', והקדוש ברוך הוא הזמין לו פרנסה טובה, מינו אותו כאחראי לחלק תרופות לכל בתי המרקחת של מאוחדת. וכך עבד במשך שנים. אך דבר העיק עליו, כי אין בידו זמן רב ללמוד ולומר פרקי תהילים. אך הודה להקדוש ברוך הוא על הפרנסה שזימן לו. באחד הימים, בבואו לשיעור נכנס מדוכדך כולו, וסיפר כי הודיעו לו בעבודה על פיטורין, ואף שלחו לו מכתב פיטורין! ופרט מדוע: שבוע קודם נסע להעביר תרופות לבית המרקחת מודיעין עלית. בית המרקחת ממוקם בעלית הרחוב, לאחר שמסר תרופות וסידר את ענייניו, יצא להמשיך בדרכו. והנה מגלה כי מכונתו נעלמה, חיפש אותה בכל האזור אך לשווא. לפתע שמע קולות המולה במורד הרחוב, הוא נחפז לשם, ולהפתעתו רואה את רכבו תקוע בקיר, וקהל האנשים שהתאסף מנסה לאתר את הנהג. יד התקרב לרכבו, ועדי ראה כתרוהו וספרו לו את גודל הנס, כאשר לעיניהם הדרדר הרכב במורד הרחוב, עבר כמה צמתים ומדרכות ונבלם בגדר, וברוך ה' לא ארע אסון, מלבד הרכב שקיבל מכה. ואף מהמועצה של העיר הגיעו וצילמו את המאורע ופרסמו אותו בעיתון מקומי תחת הכותרת 'נס גדול היה פה'. והי הדבר בעיניו לפלא, כי החנה את הרכב כרגיל וכיצד זה הדרדר? מנהל העבודה בשמעה את אשר ארע,

קרא לו אל משרדו והודיע לו שהוא מפרט אותו מעבודתו, מאחר ואינו מחזיק נהג שאינו זהיר. המקרה גרם לו עגמת נפש גדולה, מאחר וזה מקור הפרנסה היחיד שהיה לו. אולם רבו הרגיעו ואמרו לו: לפניך שתי אפשרויות, או לקבל את הניסיון בחוסר אמונה ולהיות בצער ובעגמת נפש, ולא תועיל בזה מאומה. או להאמין באמונה שלמה שהכל מאת הבורא והכל לטובה, וכבר הבטיח הקדוש ברוך הוא ש"הבוטח בה' חסד יסובבהו". ואם רק תתחזק באמונה וביטחון, תזכה להיווכח שכל מה שארע לך הוא אך ורק לטובתך, שהאדם הבוטח בה' זוכה לראות את הטובה בעיניו. ואכן האיש קיבל על עצמו להיות בשמחה, להאמין שכל מה שעושה ה' הכל לטובה, וכך היה שכל פעם בבואו לשיעור, כאשר התענינו חבריו למצבו, השיב בשמחה: "הכל לטובה!". עברו כמה חודשים, והנה מגיע הוא לשיעור כפרונות משמחה ובושרה בפיו: יש לי עבודה נהג צמוד! וכה סיפר בהתרגשות מנהל העבודה חיפש מחליף לתפקיד, ועד עתה לא מצא אדם אמין שעושה את העבודה באמונה ומדויק בזמנים כמוני. והנה יום אחד התקשר אלי והזמין אותי למשרדו, כאשר הגעת הורה לי לחזור לתפקיד, אך מאחר שלא נהגתי בזהירות, מהיום תלווה אלי נהג צמוד שישע אותי לכל המקומות, ותפקידי יהיה רק לחלק תרופות ותו לא! והסיף ואמר שמשאיר לי את אותה משכורת כדי שאחזור לעבוד טוב כפי שעבדתי קודם. הסיף האיש ואומר: מעתה גם נפטרה בעיני על חוסר זמן בלימוד, כי מעתה שיש לי נהג צמוד, אוכל לקיים "ובלכתך בדרך" במשך כל הזמן הנסיעה! (דרשה לישראל)

לח האמונה והבטחון בה' יתברך הוא כח מאד חזק אדם שיש לו אמונה ובטחון בה' הוא רגוע להבדיל כמו בן שיש לו אבא עשיר שאינו דואג כלל על פרנסתו כך אדם שיש לו אמונה חזקה בה' הכל יסתדר על הצד הטוב ביותר

פרשת ראה סעיף יז - ויש נוהגין לעשות בכל שנה את יום הלידה ליום טוב וסימן יפה הוא וכן נוהגים בביתנו: ושמעתי שיש מקומות נוהגים לעשות בכל שנה סעודה ביום שנכנס בו האדם בבריתו של אברהם אבינו, ומנהג יפה הוא וערב לי מאד אך לא נהגנו בזה בביתנו ורק אמר עבדא נהגתי לומר בכל שנה ושנה ביום שנכנסתי בבריתו של אברהם אינו בקשה זו רבשעי גלוי וידוע לפניך כי בהיום הזה שהוא יום כך חלודש פי' שההוא היה יום שמיני ללידת, נכנסתי בבריתו של אברהם אבינו עליו השלום בשנה הראשונה שנולדתי בה, וקיים בי עבדך אבי מצות מילה ופריעה כאשר צוית אותנו בתורתך הקדושה ונתגלה הכלי השלישי של היסוד האמיתי נקרא קודש קודשים ויצא אורו, ונתבטלה אחיזת החיצונים ונתחברו שמונה ושבעים אורות החסדים, עם שמונה ושבעים אורות הגבורות ונתמתקו אורות הגבורות באורות החסדים: אנה ה' למען שמך הגדול ולמען רחמיך וחסדך תעזירני ותסייעני לשמור את ברית קודש אשר חתמת בבשרנו, ותצילני מכל חטא ומכל ההרורים רעים ומחשבות פגומות ותצילני מכל פגם הברית הן במחשבה הן בדבור הן במעשה הן בחוש הריאות הן בחוש השמיעה הן בשאר חושים ובכולם אהי' טהור בקדושת הברית בלי שום פגם והרהור רע כלל, ותזכני שאתגבר על יצה"ר, ותהיה מחשבתי קשורה ודבוקה בקדושת תמיד, כי ברחמיך הרבים בחרת בנו מכל האומות ורוממתנו מכל הלשונות, והבדלת אותנו מכל טומאותיהם ותועבויהם, ככתוב בתורתך ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, נודה לך ה' אלהינו ואלהי אבותינו על שהוצאתנו מארץ מצרים, ופדיתנו מבית עבדים ועל בריתך שחתמת בבשרינו, ועל תורתך שלמדנו, ועל חוקי רצונך שהודעתנו, ועל חיים וזמון שאתה זן ומפרנס אותנו, אנה ה' לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי, ותמשוך עלי מחשבות קדושות וטהורות זכות ונכונות, ויהיה לי לב שמח בעבודתך תמיד, ותעזירני על דבר כבוד שמך מעתה ועד עולם אכי"ר:

פרשת שופטים [א] כל הקודם לישא אשה מיד לאחר י"ד שנים הרי זה משובח, דאמר בגמרא אמר רב חסדא מה שאני עדיף מחביראי משום שהתחתתי בגרל ט"ז שנים אם הייתי מתחתן בגיל י"ד שנים הייתי אומר חץ בעיני השטן ולא הייתי חושש, על כן כל אדם יהי בדבר זה זריז ונשכר, אך לפני י"ד שנים שלא בא לשנים דגדלות לאו יאות לישא אשה:

[ב] כמו דמברכין ברכת הנהנין על כל דבר הנאה קודם שנהנה, כן מברכין על הנאה של האשה קודם אירוסין, **[ה"ה ברכת האירוסין איננה ברכת הנהנין שהיא עדיין אסורה לו אלא ברכת המצוות]** [לכך תקנו חז"ל ברכת אירוסין ולפי הדין אם מקדשה בעצמו הוא יברך, אך נהגו בכ"מ שאין החתן מברך אלא מסדר הקידושין, כדי שלא יתבייש מי שאינו יודע לברך, ולכן וצריך המסדר קידושין לכיון להוציא החתן ידי חובה, וגם החתן יתן דעתו ויתכוין לצאת ידי חובה, וטוב להזהיר גם להכלה שתכוין דעתה ותשמע הברכה ויתכוין מברך גם עליה ולדעת הרמב"ם אם לא כיון המברך להוציא ידי חובה ולא כיון החתן לצאת ידי חובה הוי ברכה לבטלה, והרב באר שבע ז"ל כתב דהוי ברכת שבו והודאה על קדושתו של ישראל, ולפי זה אם לא כיון החתן לית לן בה, מכל מקום צריך לחוש דעת הרמב"ם **[ה"ה ומרן שולחן ערוך]:**

[ג] נהגו להסדיר ברכת אירוסין על היין כיון שהיא ברכה של שמחה, ומברך על היין תחלה בורא אחר כך מברך ברכת אירוסין, ואם אין יין יברך בלבד, והנוסח הפרי לחתום בברכת אירוסין המקדש עמו ישראל על ידי חופה בקידושין, ואם יש מקום שיש להם מנהג ידוע שאומרים על ידי חופה וקדושין אין לבטל מנהגם דיש להם על מה שיסמוכו **[ה"ה וכן דעת הליכות עולם]:**

[ד] מה שאומרים בברכה זו והתיר לנו את הנשואות לנו, שאם אינו אומר הנשואות לנו אלא אומר בסתם משמע שהתיר הנשואות לאחרים על ידי חופה וקדושין לכך עדיף טפי לומר הנשואות לנו, וכן נוהגים בבגדד ומה שכתוב ואסר לנו את הארוסות, הכונה רוצה לומר אפילו הארוסות שנתארסו אסורות הם לארוסיהם מדרבנן עד שיכנסו לחופה:

[ה] אחר הברכה וטעימת הכוס יראה החתן כסף הקדושין לעדים כדי שידעו שהוא שוח פרוטה, ויתנו העדים את עיניהם לראות נתינת כסף הקדושין ליד הכלה דעל ידי ראייתם בזה תהיה מקודשת, וצריך להזהיר את הכלה שתראה פני החתן המקדש אותה ותשים לבה בעת נתינת הכסף לידה ותקבלנו לשם קדושין, כי יש כלות שהם ביישנות הרבה ובשעת הקדושין כמעט קרובים הם להתעלף ואין הכלה שמה לבה על מה אומר לה החתן בשעת הקדושין ועל מסירת הכסף לידה לכך צריך להזהירם בזה:

[ו] יאמר תחלה הרי את וכו', ואחר כך יתן לה כסף הקדושין, אבל לא יתן לה כסף הקדושין ואחר כך יאמר דברים הנכבד, משום דהוי כמקדש במלוה, ופירוש כדת משה וישראל ההכונה הוא משום דכל המקדש אדעתא דרבנן מקדש, דהיינו על דעת שהנהיגו חז"ל בישראל הוא מקדשה שיהיו הקדושין קיינין לפי דברי חז"ל, ויהיו בטלים לפי דברי חז"ל על ידי גיטין שהסדירו חז"ל:

[ז] יתן כסף הקדושין בימין שלו לימין שלה, ובבגד נהגו כשמקדש בכסף או זהב שכורכין יד הכלה במטפחת משי ומקבלת כך את כסף הקדושין, וטעם המנהג לסימן טוב שתקבל כסף קדושה בכבוד וגדולה, על דעת שאמרו בטעם המפה על השלחן בשבת כשמסדרין עליו פת לחם משנה וכדי שלא תהיה נראית כענייה המקבל צדקה בידה, ובכרם שלמה אשכנזי שהקפיד בזה לכחלה משום חציצה, ובסח"ק מקבציאל כתבתי בענין זה:

[ח] יש נוהגין לקדש בשלש בטבעות של זהב וכסף ונחושת, ונראה מצוה מן המובחר לקדש בטבעת כסף, ויש רמז נכון בטבעת על פי האר"י ז"ל ולפי זה בטבעת שהיא מקפת על האצבע יש בה רמז נכון לאור המקף הניתן

לה על ידי קדושתו ולכך הטבעת היא מצוה מן המובחר, ומנהגינו לחקוק על הטבעת קדושה ה' והוא מנהג יפה:

[ט] כשמקדש בטבעת לפי הסוד ראוי לשים הטבעת בשלישית הנקראת אמה, ובבגד נוהגים לשום הטבעת באצבע הסמוך לגודל הנקרא אצבע בסתם וכן מנהג ירושלים, ובמ"א אמרתי טעם גם על זה על פי הסוד, ובספר קמח סולת מפורש טעם לזה משום כי במזמור השמים מספרים כבוד אל ששם ניזכה חופת החתן דכתיב והוא כחתן ויצא מחופתו, יש שמנה פסוקים אשר תיבה שניה שלהם היא שם הווי"ה והם פסוק תורת ה' שמימה וכו', עדות ה' אמננה וגו' פקודי ה' ישרים וכו', מצות ה' ברה וכו' יראת ה' טהורה וכו' וכשמתחיל תיבות אלו מן הגודל יבא השם ב"ה על אצבע הסמוכה לגודל, וידוע כי במצות הקדושין יהיה יחוד השם והוא הטבעת עצמה כנגד וי"ד, ויד החתן שתופשה בחמש אצבעותיו כנגד ה"א ראשונה, ואצבע הכלה כנגד וא"ו, והיד שלה שפושטת לקבל הקדושין כנגד ה"א אחרונה, וכמו שכתוב מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה', ולכן כיון שנעשה בזה יחוד שם הווי"ה לכך יניח באצבע הסמוך לגודל שהיא כנגד שם הווי"ה:

[י] אם לא בירך ברכת ארוסין בעת הקדושין לא יברך אותה בנשואין, ואף על גב דיש סוברים לברך הא קיימא לן סב"ל, ומכל מקום טוב ללמד לחתן שלא בירכו לו בעת אירוסין שיברך הוא בשעת חופה בלחש בלי שם ומלכות **[יא]** אחר הקדושין שובר החתן כוס א"ל לזכרו ירושלים, דכתיב אם אשכח ירושלים תשכח מימי וכו' וטוב כששובר הכוס יאמר בלחש אף עלה את ירושלים על ראש שמחתי, והרמ"א כתב החתן ששובר כוס שמברכין עליו ברכת אירוסין, ולכן נהגו לברך בבגד ברכת אירוסין על כוס של חרס כיון ששוברים כוס חרס מחשש שאם ישברו בזכויות ניתזים מצוצות ועוד **[ה"ע נהגו לשבור כוס זכויות]:**

[יב] אסור חז"ל לאש לבא על ארוסתו לפני החופה, וכתב הרמ"א ז"ל שהמנהג הפשוט עכשיו לקרות חופה למקום שפורסין יריעה או טלית על גב קלונסין ומכניסין תחתיה החתן והכלה ברבים ומקדשה ומברכים שם ברכת אירוסין וברכת נשואין, ואחר כך מולכין אותם לבינת ואוכלים ביחד החתן והכלה במקום צנוע וזו היא החופה הנהוגה עכשיו ובעה"ק ירושלים המנהג שהחתן לובש טלית מצויצת כהלכתה בברכת אירוסין, ואחר כך קודם ברכות הנשואין משליכין את הטלית גם על ראש הכלה ויהיה פרוס על החתן וכלתו יחד וזהו חופה ידיהו, ובבגדא המנהג לפרוס וילון כנגד הכלה בשעת ז' ברכות של הנשואין שמברכין אחר ברכת אירוסין ופרוס במחיצה כנגד הכלה בינה ובין החתן והמברך ואין נוהגים ללבוש טלית, ואפשר הטעם דלא נהגו בטלית מפני כי פה עירנו עושים חופה וז' ברכות אחר ערבית בשקיעת החמה, או אחר שקיעתה או עד חשיכה ממש ואין ראוי ללבוש טלית אותו זמן וזה הוילון הוא סימן החופה אצלינו דכל דברים שעושים בשעת החופה אינם אלא לסימן שהם עושים דבר שנראה ממנו שמיחדה להכניסה לביתו ומפרישה להיות לו לאשה גמורה, ואצלינו פריסת הוילון הוא הסימן לדבר זה, וקודם כמה שנים בטלנו זה הוילון ועשינו במקומו ד' עמודים שפרוס עליהם בגד כאוהל הפרוס על ד' קונדסין ומעמידין החתן והכלה ביחד תחתיו ואחר כך נתקלקל זה המנהג וחזרנו להזהירם לעשות וילון כמנהג הקודם:

[יג] נוהגין שהחתן מתענה יום שנכנס בו לחופה מפני כי הנושא אשה נמחלים עונותיו וצריך שיהיה עם זה זכות התענית גם כן, ועוד כדי שעל ידי התענית יהיה לו שברון לב לקבלת התשובה יותר, ובבגד רבים נוהגים בכך, ודוקא החתן שברן הכלות לא נהגו בכך ולא נודמן שום כלה מתענה קודם החופה כלל: **[ה"ע מנהג הספרדים ועדוך המזרח שאין החתן מתענה כלל ביום חופתו ואף בני בבל בארץ ישראל צריכים לשנות מנהגם ולא לצום והאשכנזים נהגו להתענות]**

[יד] ברכת אירוסין לכתחלה בעי עשרה, ובדיעבד דלא נודמן לו בעשרה שרי לברך בלא עשרה, אבל ז' ברכות של החופה צריכה עשרה ולא שרי אפילו בדיעבד ואם הוא במדינה דליכא עשרה בכל אותו מדינה ואינו יכול ללכת לעיר אחרת מסיבות הכרחיות יש לסמוך על המקילין שיעשה חופה שם ויברך אשר ברא דוקא, מיהו אם אחר הנשואין נודמן להם שאו האיש ואשתו לעיר אחרת ילכו שניהם ויעמדו אצל חופה שיש באותה העיר וישמעו שבעה ברכות ויתכוננו לצאת ידי חובה לעצמם גם כן:

זהוה הקדוש - שומר פיו ולשונו שומר מצוות נפשו השומר פיו מלשון הרע ומלפגוע בחבירו נשמר ממחלות

שְׁמֵהּ רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתוּב (קדש ישראל, וכתוב ואנשי וכו') וְאֲנָשֵׁי קִדְשׁ תִּהְיוּן לִי. מֵה זֶה וְאֲנָשֵׁי, וְאֲחֵרֵי קִדְשׁ? אֶלָּא וְאֲנָשֵׁי קִדְשׁ וְדָאֵי. שְׁשֻׁנֵינוּ, לֹא יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל לְחֵרוֹת אֶלָּא מִצַּד הַקְּבִי"ה אַחַר שְׁפִצְאוּ לְחֵרוֹת, לְקַח אוֹתָם הַקְּבִי"ה בְּכַנְפָיו, וְנִקְרְאוּ אֲנָשִׁים שְׁלוֹ, בְּגִימֵ שְׁלוֹ, וְאֲנָשֵׁי קִדְשׁ תִּהְיוּן לִי, אֲנָשֵׁי קִדְשׁ וְדָאֵי, אֲנָשֵׁי שְׁלוֹ מִמְשַׁן קִדְשׁ בְּרִדְשׁ הוּא אֲמַר אֵת זֶה, וְעַל זֶה זָכוּ יִשְׂרָאֵל לְהִקְרָא אֲחִים לְקִדְשׁ-בְּרִדְשׁ הוּא, שְׁכַתּוֹב (תהלים קכב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לַה' רִאשִׁית אַחֲרֵי כֵן נִקְרְאוּ קִדְשׁ מִמֶּשׁ, שְׁכַתּוֹב (ירמיה ב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לַה' רִאשִׁית תְּבוּאָתָה. קִדְשׁ וְלֹא אֲנָשֵׁי קִדְשׁ. מִשּׁוֹם כֵּן פֶּל אֶכְלֵי וְאֲשָׁמוּ, וְכַתּוּב (ויקרא כב) וְכֹל זֶר לֹא יֹאכַל קִדְשׁ. (שם) וְאִישׁ פִּי יֹאכַל קִדְשׁ בְּשִׁנָּה.

שְׁיִנּוּ, יִשְׂרָאֵל נִקְרְאוּ קִדְשׁ, וּמִשּׁוֹם שֶׁהֵם קִדְשׁ אֲסוּר לְאֹדֵם לְקַרָּא לְחַבְרוּ בְּשֵׁם גֵּזְאֵי וְלֹא לְכַנּוֹת שֵׁם לְחַבְרוּ, וְעִנְשׁוּ דָּוָל, וְכֵן שְׁפָן בְּדַבְרֵים אַחֲרֵים. שְׁיִנּוּ, כְּתוּב (תהלים לד) נִצַּר לְשׁוֹנֵךְ מֵרַע וְגו'. מֵהוּ מֵרַע? שְׁבַגְלֵל לְשׁוֹן הָרַע מַחְלוֹת יוֹרְדוֹת לְעוֹלָם. אֲמַר רַבִּי יוֹסִי, כֵּן מִי שֶׁקְרָא לְחַבְרוּ בְּשֵׁם שְׁאִין בּוֹ וּמְנַגֵּה אוֹתוֹ, נִתְפָּס בְּמֵה שְׁאִין בּוֹ. שְׁאֲמַר רַבִּי חִנָּא אֲמַר רַבִּי חִזְקִיָּה, כֵּן מִי שֶׁקְרָא לְחַבְרוּ רְשָׁע, מוֹרְדִים אוֹתוֹ לְגֵיהֶם, וְיוֹרְדִים לוֹ לְלַחְיָיו, פֶּרַט לְאוֹתָם חֲצוּפִים שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁמִתָּר לְאֹדֵם לְקַרָּא לְחַבְרוּ רְשָׁע. [משפטים קכב.]

אמרות חז"ל: הרבי מליבוואוויטש זצוק"ל וזיע"א היה בעל רוח הקודש, הרב מרדכי אליהו אמר עליו שהוא שלוש בכל התורה ואין כמותו, הבבא סאלי אמר עליו - "שמגיע לו הכל", הרב עובדיה אמר עליו שאין אדם שזיכה את הרבים בדור כמוהו, היה נוהג מדי יום ראשון לחלק דולרים כדי שכמה שיתור יהודים יקיימו ויתעוררו למצוות הצדקה, את הדולר היה צריך לתת לצדקה ואנשים ראו ישועות בלי סוף בזמן חלוקת הדולרים והתיעצות וברכה בזמן החלוקה, אלפי אנשים היו עומדים בתור מדי יום ראשון, ומנצלים את השניות הממשע עם הרבי גם לבקשת ברכה או עצה. וכך, בגיל תשעים ויותר, היה עומד הרבי למשך חמש שש, ואפילו שמונה שעות, מבלי שיתיישב לנח אפילו פעם אחת! פעם אחת, אחד שאל את הרבי: "איך יכול הרבי לעמוד ברציפות כל כך הרבה זמן? אני עומד על גרליי קרוב לשעתיים, ואני כמעט מתמוטט!" הרבי ענה לה: "אני סופר יהלומים. וכסופרים יהלומים לא מתעייפים..."

יהודה שאל מקדחה מתכור האם יהודה רשאי להשאילה ללוי תשובה: אין השואל רשאי להשאיל אפילו ס"ת (ח"מ שמב, ג), עבר והשאיל אפילו התקלקל מחמת מלאכה שדינו ששואל פטור, הדין הכא שחייב כיון שיכול לומר שאין השני נאמן לי בשבועה א"כ יש לו ראייה שיכול להפטר, ואם המשאיל הוא שומר על המקדחה לכ"ע חייב כיון שנקרא שולח יד בפקדון שגם לשומר אסור להשתמש בחפץ (ש"ך). כותב הרמ"א שם שאם הוא דבר שאי אפשר להבריה כגון בית, ספינה יכול להשאיל. אם עבר והשאיל ללוי והבעלים רגילים להשאיל לו פטור. (ש"ך)

שאלה: שומר שכן שמר בשכר על חפץ 30 יום והסתיים זמן שמירתו והחפץ עדיין בביתו ונגנב האם חייב או פטור תשובה: הדין הוא שכלתה שמירתו והוי רק שומר חנים ולכן פטור מנגיבה שאלה: שרה השאילה לרבהקה עגילים ששוים 1000 ₪ ברבה אבידה עגיל אחד שוי העגיל שנשאר כיון שאין לו בן זוג 300 ₪ האם צריכה לשלם לה רק 500 מחיר עגיל אחד או שצריכה לשלם 700 תשובה: כתב בספר והערב נא (במדבר) שיש בזה מחלוקת שיש מי שאומר שיכול לומר הרי שלך לפניך ולכן ישלם רק 500 ₪ ויש אומרים שחייב לשלם 700 ₪ ששומר חייב גם בגרמא ואינו דומה להרי שלך לפניך ששם סוף סוף הביא את החפץ בשלימותו אבל פה עגיל אחד הרבה לא שווה ללא העגיל השני

מסירות נפש

ויקחו איש לבית אבות שה לבית

התורה הקדושה אומרת לקחת שה שזה האלוה של המצרים ארבעה ימים לפני חג פסח המצרים רואים את האלוה שלהם קשור למיטה נדרשת מסירות נפש לכך לקשור את האלוה של המצרים שהיו אדונייהם ואחר כך ביום פסח לעשות את כולו בשלימותו על האש והריח נודף למרחוק כך מסביר הזהרה ואי אפשר לטעות שיש לא שה שהרי חובה לצלות אותו בשלימותו ואחר כך לא לשבור עצם כדי שיהיה שעשו פה את השם האלוה שלהם על האש נדרשת לכך מסירות נפש ואמונה גדולה בקב"ה ובזכות מסירות נפש זו עם ישראל נגאל

הקבי"ה אוהב שמוסרים את הנפש

רבי רפאל הפקיר את כל חמצו במסירות נפש

מסופר על רבי רפאל, זה היה שמו. תלמיד-הכם ומכניסי או"ר חים מאין פמחה. הפונדק שלו היה ידוע בכל הסביבה, כלם העריצוהו והעריכוהו בגלל ישרו. גם על הפקרים ואפרי הסביבה היה רבי רפאל נערץ ביותר, באשר ידעו אל נכון כי בפונדק שלו לא ירמו אותם. וכאשר לא היה הפרוטה מצויה בקיסו של אחד מהם, לא היה מסרב רבי רפאל ונתן לו בהקפה עד אשר יפרע את חובו. מובן מאליהו, כי רבי רפאל – הוא ואשתו – היו חיים מאשרים. אלא שהיה דבר אחד שהעביע על שמחתם: לא זכו להפקד בפרי בטרן. ימים רבים וזילות רבים היה רבי רפאל שופך דמעות פמים, מתפלל אל ה' כי יזכנו להביא ילדים לעולם, ולגדלם כראון הבורא... אלא ששערי שמים היו נעולים בפני תפלתו זו, ואף על פי שכל בקשותיו האחרות נתמלאו, למלוי בקשה זו לא זכה עדין. אולם, רבי רפאל חזק היה באמונתו ולא זו כמלא הנימה מדרך התורה הישרה ששקל לעצמו. יום אחד הגיע לכפר כמר אחד שהיה שונא ישראלי גדול. כמר זה לא יכול היה להשלים עם העבדה שהיה רבי רפאל יתה חשוב כל כך בעיני האכרים, והחל להסית את הרבובים נגדו. אלא שהסתו נחלה כשלו כרוי: רק אכרים מעטים מאד אכן החלו להדיר רגליהם מפונדקו של רבי רפאל.

הזכר המשיך להסית ובידעו היטב כי האכרים הניבעים מדעת אכנים אוהבי ישראל גסופו של דבר יעלה בידו לשכנעם להתניבץ למינו. חג הפסח התקרב. הכמר ידע כי היהודים נוהגים למכר את החמץ שלהם לגוי לפני הפסח, ורק הודות לכך הם פטורים מהחובה להשמיד את כל החמץ שלהם לפני בוא החג. הוא היה בטוח שגם רבי רפאל מוכר את החמץ שלו למישהו מהכפר. הלך הכמר וברר אצל מי נוהג היהודי למכר את החמץ. לאחר שפונדע לו מיהו, הלך אצלו והחל לשכנעו שלא יקנה השנה את החמץ מהיהודי. בתחלה לא אבה הגוי לשמע... אולם הכמר הבטיח כי "מחילת כל עונותיו" וכן "עולם הבא" אם ישמע בקולו, והרבה עליו דברים עד שפאות אותו ערל והבטיח שלא ילך השנה אל היהודי לקנות ממנו את החמץ. באשר הצליח בזאת, אסף הכמר את כל תושבי הכפר והשביע אותם שלא יקנו מרבי רפאל את החמץ שלו. הוא הבטיח להם תמורת זה "עולם הבא", וגם הסביר להם: היות רבי רפאל אינו יכול להשאיר עם החמץ שלו בפסח, מכר לחיות שהוא יפקיר אותו, ואז – כל מי שיקנה יבוא ויקח באת נפשו באין תשלום. ביום י"ד בניסן הגיע זמן המכירה, והגוי המופיע כל שנה – לא בא... רץ רבי רפאל לחפשו, אולם לא מצאו. נסה את מזלו אצל ערל אחר, אולם הוא השתמש ממנו. והזמן "בוער" לרבי רפאל: עוד מעט כבר יהא אסור לו להחזיק חמץ. התרוצץ ממקום למקום, בקש את מי שמצא, אולם כל אחד מן הגוים נשמט ממנו באמתלאות שונות, ורבי רפאל נשאר עם חמצו בלבד... רבי רפאל ידע כי הקדוש ברוך הוא: מעמיד אותו פתע בניסיון ש האם ישאיר חמץ בפסח או לא ישאיר? הלא אחר, עו, ואף על פי ידע כי כל ביתו חמץ הוא, שהריהפונדק שלו מלא יין-שרף שהוא חמץ, פתח את דלתו ביתו ושאג בקול בשפה הפולנית: "להוי יהא ידוע: כל החמץ שלי מכר בזה הפקיר! כל אחד יכול לבוא ולקחת פתנס פמה שהוא

רוצה" ל'אחר מכן עלה על המרובה עם אשתו, האיץ בסוסו ונסע העירה לחג אצל משפחתו. את דלתו הפונדק השאיר פתוחות לרוחה, שהרי כל יינו הפקר הוא... פשחור קדמוהו שכניו הגוים ונשקו את פפות רגליו. "מיד אחרי שהלכת", ספרו לו, "באו שני כלבים גדולים ושקמו על הבית. איש לא נכנס. רק עתה הם הלכו..." רבי רפאל הודה לה' ולשנה הבאה – זכה לבן. ("אור דניאל")

חייל יהודי, שעל מצבתו נכתב פ. נ. "החייל היהודי הכשר"... מה הביא לכך ששנים רבות לאחר פטירתו נשארה גופתו בשלימותה? בפנסק הקהילה של קובנא מסופר שחייל זה, ששירת בצבא נכר, לא הסכים לטמא את נפשו וגופו במאכלים לא כשרים, וסירב בעקשנות לטעום ממאכלי הצבא, והיה מזין את עצמו בירקות. יום אחד החליטו החיילים לטמא אותו בכל מחיר. לקחו מרק חם ושפכו אל גרונו. החייל ההוא סירב בכל תוקף לשתות את המרק, ונחנק. מסירות נפשו לכשרות ולטהרת הנפש, הותירה את גופו שלם.

מי שמוסר נפשו על התורה-מצליח!

ומעשה נורא הוד: בבחור שבא להתקבל בישיבת טלו הרב שאל אותו כמה מסכתות אתה יודע? וענה לו שאינו יודע אפילו אחת. אם כן תנסה בישיבה אחרת אמר לו הרב. אני רוצה אבל ללמוד תורה פה בישיבה הזו אמר הבחור ופרץ בבכי חזק. והרב אמר לו אל תבכה זה בסדר התקבלת לישיבה והצמידו את העיגול של הישיבה שזה היה הרב כהנמן זצ"ל [בבחרותו] שילמדוהו. ובסוף השבוע הראשון אמר הרב כהנמן לראש הישיבה שהבחור לא תופס כלום. תנסה עוד שבוע אמר ראש הישיבה אבל גם בסוף השבוע השני אותו דבר. אמר לו ראש הישיבה עוד שבוע אחד. ובסוף השבוע אמר הרב כהנמן זצ"ל לראש הישיבה כבר שלושה שבועות והבחור לא תופס.

אתה פטור מלהמשיך אמר ראש הישיבה. והבחור הנייל נצבט בקרבו אבל נשאר בישיבה. ובאחד מלילי ששי בשעה שתיים בלילה בערך הרב כהנמן ישב בבית מדרש וראה שגם הבחור הנייל וישב מול גמרא פתוחה. והרב כהנמן הסתיר את עצמו שהבחור לא יראה אותו. ובאמת כעבור כמה דקות הוא ראה את הבחור מבטי אנה ואנה בבית מדרש וראה שף אחד, וייגש להיכל הקודש ויפתח את הארון ואת הספר תורה ויכניס ראשו בפנים והתחיל לבכות בקול גדול ואמר:

ריבוננו של עולם אנא אני מתחנן תן לי דעת להבין את תורתך להבין גמרא ולהבין משנה להבין הלכה ללמוד וללמוד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. ובכיו הולך וגובר, והרב כהנמן בכה אתו ביחד כחצי שעה. ואומר הרב כהנמן שהיום הוא צריך להתאמץ מאוד כדי להבין את ספריו של אותו בחור שהלא הוא לא אחר מאשר מרן הגה"ק רבינו אלחנן וסרמן הי"ד שידוע בזמן השואה

בא הנאצים ימח שםם וראו אותו מלמד את תלמידיו תורה ופניו כפני מלאך ה' יוקדות כאש ופחדו להתקרב אליו, ואחד מהם אמר אולי נעזיבהו לנפשו! אבל השני אמר שלא ולקחו אותו ואת תלמידיו למות על קידוש ה' ולפני שהרגום אמר רבי אלחנן וסרמן ה' יקום דמו לתלמידיו אנו עכשיו קרבים קורבן לה' יתברך, ואסור שחש ושלום יהיה לנו איזה מחשבה פסולה או מחשבת גאוה על זה שאנו צדיקים, או ח"ו טרוניא כלפי שמאי שיוון שמחשבה לא טובה פוסלת את הקורבן. וכך עלו על המוקד ה' יקום דמם ע"כ

כל המסירות נפש למסור נפש הזו קיבלו את זה מהמסירות נפש של יצחק אבינו ע"ה שהיה שש ושמן להיות עולה על גבי המזבח ויעקר היהדות זה מסירות נפש למצוות.

מסופר על יהודי שויתר על עסקה עקבית ונתן ליתומים ולאמנה על כל הכסף, אליהו הנביא ניסה אותו שאולי ימכור לו את המצווה או חלקה והוא לא הסכים בשום פנים ואופן ובזכות מסירות נפש הענקית שויתר על עסקה גדולה ונתן לאמנה ליתומים את הכסף ועמד בניסיון של אליהו הנביא זכה בן צדיק יסוד עולם הוא רבי מנחם מנדל מרימנוב.

מילי בדיוחא: לאחר מכת ארבה למצריים כמעט ולא נשאר מה לאכול, אנשים עמדו בתור ללחם במשך שעות ארוכות. לפתע מגיח מצרי מהצד, עוקף את התור ומתקרב למכותל, התעצב עליו כמה מצריים, תפסו אותו והעיתו אותו בבעיטות לסוף התור. קם המצרי, נייער את בגדיו, ושוב ניסה לעקוף את התור, ראו אותו כמה בחורים תמומי מן, העיפו אותו באוויר ונתת בבגיהו שירה בסוף התור. תפסם השלשית ניסה המצרי להתקרב... עשרה בריונים הקיפו אותו במבט מאיים, ואז הוא צעק להם: "שתלכו לכל הרוחות, עוד מכה אחת, ואני לא פותח לכם את המכותל". רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדיוחא ודבחי רבני לטוף ישוב באימה ופתח בסוגיא [שבת לה:]

מי שחבר אבותיו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושלמה הוא יבד וישמור ויעזור ויעזר יורומם ויצילה את פתוחם הסיקרי ובני ביתם: דוד ושרה חניה, צבן יצחק יצחק ויוכבד תהלה דוד, דג דוד, ישיראל וקורין חניה, צפורת דוד ונחמה דוד, משה חיים בן אביבה, עמי ושושנה כהן, אליהו ורות נחמה דוד, רפי ואביבה זדורו, יסכה ויעקב שמשיא, שמואל ונורית דוד, כהן שמעון ומרים, מיכאל ואליס דוד, ענוס וריאל ואורית דוד, יצחק וכוכבה דוד, יחזקאל כהן, יצחק וכוכבה דוד, חנוך ורבינו, יונתן ושילת דוד, דוד ודניאל פראנזי, יוסף ומינה דוד, הרב אסף נתן, בת שבע חוד וכל משפחתה, אברהם וסגילת דוד, שש, י' יעקב זאב, כהן ורחמים יוסף, בן רבקה ובן, מוושן יונתן, לויזון חנוך תחילה בת שרה, רות בת תמר, רבקה בת רות עיב לילט וטל אורון בני צפורת. ותרומים לבלילי קול כמסוף, כולל יום, סליל ליל ששי, כולל בן הוומים, ועוד | לעלוון השבועי. מקל מלכי המלכים במחלומות ויחיים ומלך גרה ונק יעלים | נביה כוכב מרעבים וכל אשר יעלו ויבטל האל-מלעיל כל גזירות קשות ורעות ורעות עליהם האל- גזירות טובות וברכות מרובות, וזכות התורה תגן בעדם וימלא כל משאלת ליבם לטובה, לחיים טובים ומנוחלים, ויסיר כל מחלה וכל דבר רע ונחמה תמיד שמחים ומאשרים לחיים. לעי: ירום בן יול, רחל בת מולה אליהו בן מירבה.